

og for de værnepligtiges Vedkommende er, at en *hel* Aargang hjemsendes, naar man overhovedet vil bytte om, og for de ældre, som hidtil ikke har været indkaldte, vil det jo ogsaa kunne være af Betydning at komme under Fanerne, at blive træneret, i det hele at faa den Militærøvelse, de ikke har haft i en Række Aar. Jeg tror derfor, at det klogeste og den Maade, hvorpaa man lettest kommer ud over Vanskelighederne ved en saadan Hjemsendelse, er at følge den af mig her anviste Vej. Men det er naturligvis et Spørgsmaal, som maa være Genstand for nøje Prøvelse i et Udvalg og for dettes Forhandling med den højtærede Minister. Med Hensyn til dem, der nu er tænkt indkaldte, og navnlig med Hensyn til de Rekrutter, som skal indkaldes tidligere end ellers, vil jeg i øvrigt takke den højtærede Minister for, at han har haft sin Opmærksomhed henvendt paa de Vanskeligheder, som kan afstedkommes ved den fremskudte Rekrutindkaldelse, navnlig for mange Skoler, f. Eks. Højskoler, Landbrugsskoler, tekniske Skoler og andre. Det glæder mig, at den højtærede Minister har stillet i Udsigt i de Bemærkninger, hvormed han fremsatte Lovforslaget, at han vil tage Hensyn til, at der her gøres Undtagelse, saa at de, der er paa Skoler eller uddannes til en eller anden Eksamen, kan vente til en senere Indkaldelse. I det hele taget vil jeg anbefale Lovforslaget, som jeg begyndte med at sige, til en velvillig Prøvelse i Tinget, men jeg gentager, at jeg tror, at det er nødvendigt, at det bliver gjort til Genstand for en nærmere Undersøgelse, og at der ved en Udvalgsforhandling bliver Lejlighed for Udvalget til at drøfte forskellige Spørgsmaal nærmere med den højtærede Minister.

K. M. Klausen: Da vi behandlede Lovforslaget om Bevilling af de sidste 10 Mill. Kr. til ekstraordinære Militærudgifter, tillod jeg mig at gøre en Henstilling til den højtærede Minister, om det ikke var muligt at foretage en Hjemsendelse af en Del af Sikringsstyrken. Om denne Henstilling har været medvirkende Aarsag til det foreliggende Lovforslags Fremsettelse, ved jeg naturligvis ikke, men det er mig en Glæde at se, at der herved bliver Mulighed for at faa hjemsendt en Del af det Mandskab, som har ligget inde i flere Maaneder, og jeg finder det rigtigt, at den Byrde, som hidtil delvis har paahvilet ældre Mandskab, nu lægges over paa de

unge, paa det kommende Aars Rekrutter. Disse unge er sikkert dem, som bedst kan bære de Byrder, som følger af disse ekstraordinære Indkaldelser. Jeg antager, at det gaar ærede Medlemmer af dette Ting som mig, at de meget hyppigt modtager Breve fra indkaldte Soldater og fra deres Hustruer, hvori de med mørke Farver skildrer, hvilke økonomiske Vanskeligheder der følger af de ekstraordinære Indkaldelser, og af flere af de Breve, som jeg har modtaget, faar jeg det Indtryk, at de paagældende Familier staar overfor økonomisk Ruin. Det er derfor naturligt, at vi tager under Overvejelse at komme disse Folk til Hjælp. Naturligvis er det danske Folks Byrder og Vanskeligheder for intet at regne mod dem, de krigsførende Lande og Folk maa bære, men der er ingen Grund til, at vi herhjemme skulde gøre Forholdene vanskeligere end strengt taget nødvendigt.

Mod selve Lovforslagets Princip har jeg intet at indvende. Som jeg nævnte før, mener jeg, det er rigtigt, at Byrderne fordeles ligeligt, saaledes at de unge, der bedst kan taale at bære dem, kommer til at afløse en Del af det ældre Mandskab. Jeg skal derfor ikke omtale de enkelte Paragraffer, men derimod kunde jeg have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som blev fremsat af Ministeren ved Lovforslagets Fremsettelse. Ministeren sagde, at Hjemsendelsen fortrinsvis skulde komme de gifte Folk til gode. Det er naturligvis altid vanskeligt at drage Grænsen for, hvem der skal hjem og hvem ikke, men det forekommer mig, at den Grænse, Ministeren her har draget, er rimelig og fornuftig; det er naturligt, at den lange Indkaldelse er kommet til at gaa mest ud over de gifte, og derfor er det rigtigt, at der tages særligt Hensyn til gifte indkaldte, men der kan naturligvis ogsaa mellem de ugifte findes Folk, for hvem Hjemsendelse kunde være højst ønskelig, ja, ligefrem nødvendig. Jeg antager imidlertid, at der imellem de gifte maaske findes en Del, som ikke bryder sig om at blive hjemsendt. Hvis en indkaldt ikke har andet at vende hjem til end Arbejdsløshed, kan det godt være, at han vil foretrække at blive inde; der kunde da muligvis ske en Ombytning, saaledes at den gifte, hvis han ønskede det, kunde faa Lov til at blive i Tjenesten, medens en ugift Mand, for hvis Hjemsendelse Forholdene talte, kunde blive sendt hjem i Stedet for. Selv om en gift Mand, der hjemsendes, kun vender